

LBRIS

We know
books

Mariana Emiliana Dumitrescu

TABLOUL

EDITURA EGUMENITA

2024

David, mișcat până la lacrimi, îi răspunse:

- Nadia, tu ești simbolul acelei speranțe...

În tine văd tot ceea ce am visat când am început acest drum. Maica Domnului ne-a călăuzit pe toți aici și ne-a unit destinul într-un mod la care nu aș fi îndrăznit să visez. Îți mulțumesc că ai ales să-ți dedici viața pentru a aduce alinare altora!

De atunci, David și Nadia lucrară adesea împreună pentru a crește spitalul, pentru a atrage cei mai buni specialiști și pentru a face ca Secția Speranței să fie un loc în care fiecare copil, oricât de grav bolnav, să găsească o șansă. Secția se dovedi a fi una dintre cele mai importante din spital, cu o rată de succes ridicată și cu cazuri aproape miraculoase de vindecare.

Nadia deveni renumită pentru succesul ei și pentru dragostea pe care o arăta fiecărui pacient. De fiecare dată, mărturisea că, fără ajutorul lui Dumnezeu și fără chemarea primită prin sacrificiul lui David, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil.

Și astfel, povestea începută într-o biserică de la marginea orașului continuă să trăiască în viețile celor care, prin credință și dăruire, se lasară călăuziți de voința divină.

Mariana Emiliana Dumitrescu
noiembrie 2024

Cuprins

Capitolul I Neliniștea sufletului	5
Capitolul II Visul mamei	13
Capitolul III Căutarea tabloului	19
Capitolul IV Întâlnirea providențială	24
Capitolul V Darul Recunoștinței	29
Capitolul VI Împlinirea Chemării	33

Capitolul I

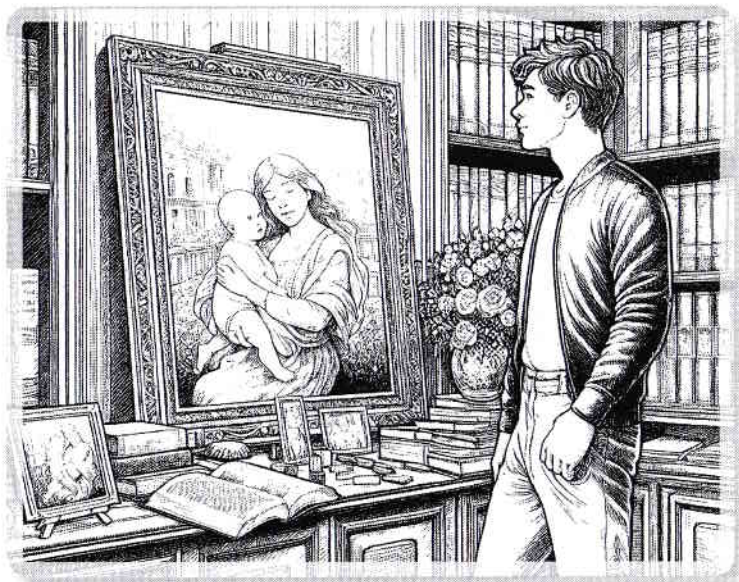
Neliniștea sufletului

David se plimba singur în biroul său, un spațiu vast, decorat cu mobilier din lemn masiv, lambriuri sculptate cu motive baroce și o bibliotecă impunătoare, ticsită cu cărți vechi, majoritatea în limbi străine. Își trecea mâna prin părul castaniu, încercând să își domolească un gând neliniștit care îl obseda de câteva săptămâni. Deși viața îi fusese, la exterior, una de succes, în sufletul său simțea un gol.

Se opri în fața unui tablou de pe perete, unul din acele cadouri primite de la tatăl său în urmă cu mulți ani, un tablou în culori calde, care înfățișa o scenă de familie: o mamă cu pruncul în brațe. Acea imagine îi trezea mereu amintiri vagi, parcă uitate, de dinainte să înceapă să alerge după bani și recunoaștere.

David închise ochii pentru o clipă, lăsând liniștea camerei să îi cuprindă gândurile. Parcă putea simți din nou, ca atunci în copilărie, parfumul de vanilie al mamei sale, felul în care îl

mângâia pe cap în fiecare seară înainte de culcare și cum îi spunea povești despre sfinți și îngeri păzitori.

Pe când își răscolea amintirile, auzi soneria telefonului. Mihai, vechiul său prieten, ajunsese la poartă. Îl chemase aproape mecanic, fără să știe exact ce anume ar trebui să-i spună, dar simțea că avea nevoie de prezența lui. Mihai era singura persoană căreia putea să îi vorbească sincer despre frământările sale, despre dorința lui profundă de a înțelege de ce anume îi lipsește acel ceva ce nu se putea cumpăra cu toți banii din lume.

Cei doi se întâlniră în salonul principal, o încăpăre cu pereți înalți și candelabre de cristal, unde David îl invită pe Mihai să se așeze într-un fotoliu confortabil. David îl privi cu o expresie gânditoare, simțindu-se pentru prima oară vulnerabil în fața lui. După câteva momente de tăcere, își făcu curaj să înceapă:

– Mihai, ai avut vreodată impresia că tot ce faci nu contează? Că ești prins într-o cursă nebună, dar care nu duce nicăieri?

Mihai zâmbi ușor, ridicând privirea. Era un bărbat cu o figură liniștită, ochi calzi și o atitudine mereu calmă, de parcă nimic nu l-ar fi putut tulbura. Și, într-adevăr, Mihai era foarte diferit de David. Se îngrijea de o mică librărie și ducea o viață modestă, dar părea mereu fericit și împăcat.

– Știi, David, spuse Mihai, sorbind încet din paharul de vin pe care prietenul său i-l turnase, cred că toți avem momente în care ne întrebăm dacă ceea ce facem are sens. Eu... poate am ales un drum mai simplu, dar chiar și așa, uneori mă întreb dacă fac destul. Doar că mi-am dat seama că în momentul în care încetezi să te agăți de lucruri materiale și te lași condus de ceea ce simți cu adevărat în inimă, găsești o pace pe care nu o poate aduce nicio avere.

David rămase tăcut, lăsând cuvintele lui Mihai să-l pătrundă. Începu să-i vorbească despre cum,

de la moartea tatălui său, avusese totul – bani, faimă, relații. Dar fiecare nouă victorie îi lăsa un gust mai amar decât precedenta. Parcă nimic nu mai avea valoare.

– Știi, Mihai, continuă David cu o voce abia șoptită, de multe ori mă întreb dacă tatăl meu ar fi mândru de mine. Nu l-am întrebat niciodată dacă succesul financiar era scopul lui suprem sau dacă voia mai mult de la mine. Am preluat afacerea familiei pentru că mi s-a părut că era de datoria mea, dar nu am simțit niciodată că asta m-ar defini cu adevărat.

Mihai zâmbi din nou, de data aceasta cu o privire mai tristă.

– E normal să simți asta, David. Poate e timpul să-ți găsești propria cale. Știi, tatăl tău te-a iubit pentru cine erai, nu pentru ce urma să devii. Poate că drumul tău nu era să-i calci pe urme, ci să-ți găsești propria chemare.

Se lăsă o tăcere adâncă între cei doi, iar David simți pentru prima oară că Mihai ar putea avea dreptate. Totuși, nu își putea explica ce anume îl împiedica să găsească acea chemare de care îi vorbea prietenul său. Seara continuă cu discuții filozofice, despre viață, destin și credință, iar David se simțea de parcă se elibera de o povară.

Când Mihai plecă, David își petrecu mult timp meditănd în fața ferestrei largi, privind umbrele

serii cum înghit parcul de afară. Oare chiar e posibil ca adevărata fericire să nu aibă nimic de-a face cu averea mea? Își spuse în gând, surprins de o liniște pe care nu o mai simțise de mult.

Și, pentru prima oară după atâția ani, David îngenunche în fața icoanei pe care mama sa i-o lăsase, o icoană mică, dar prețioasă, ce o înfățișa pe Maica Domnului cu Pruncul în brațe. A închis ochii și a început să se roage, cerându-i lui Dumnezeu un semn, ceva care să îi arate calea. Rugăciunile lui erau mai degrabă o șoptă decât un strigăt, dar în acea liniște și umilință simți o pace care îl surprinse.

A doua zi dimineața, David se trezi devreme, lucru neobișnuit pentru el. În ciuda orelor puține de somn, simțea o energie nouă, ca o ușurare după mult timp. Decise să facă o plimbare până la vechea casă părintească, acum pustie, la marginea orașului. Nu mai fusese acolo de ani de zile, de când mama lui plecase în străinătate, refugiindu-se într-un orașel de lângă mânăstiri, departe de agitația orașului.

Drumul până acolo îl făcu să retrăiască multe momente din copilărie. Își aminti de zilele de vară când alerga prin curte, în timp ce mama lui îl privea cu drag de pe verandă. În mintea lui reveneau scene simple, dar pline de căldură: mama care îi citea povești despre sfinți, despre minunile